

Ny Gorilla-pjäs nyanserat blodig

Det drar ihop sig till en laddad premiär hos gorillorna — så laddad att man osökt erinrar sig att det existerar någonting, som heter Pistolteatern. Sprängstoffet är den förkättrade Nick Carter-litteraturen, som författarfirman Peter Wahlquist och Lars Jakobsson vittjat i tillämpliga delar och stöpt om i dramatisk form. "Nyanserat blodig" kallar firman pjäsen och vad det innebär får publiken övertyga sig om i kväll på avantgardescenen Kronetorpsgatan 1. Krut luktar det och knivar blixtrar när det hettar till.

Hur 20-talets gangster såg ut visste Chicago berätta för världen men hur ser den moderna gangstern ut? Den frågan ställde sig författarteamet och pjäsens ärende är väl i stort sett att besvara den. Idén fick Lars Jakobsson under inspelningen av en gangsterfilm, som han råkade bevittna i somras, och sedan kom Nick Carter in i bilden.

★ Förtrogna med typen

— Vi plöjde igenom åtskilliga hyllmeter av den varan och gjorde oss förtrogna med typen. När vi var så långt hade vi ingredienserna och på det underlaget byggde vi pjäsen. Nick Carter går igen i storyn men gangstern som typ följer moderna mönster. Brecht lär en gång ha sagt att det är ett större brott att starta en bank än att råna den, en tillspetsad formulering men enligt min mening ligger det mycket sanning i den. Skurken av i

dag skjuter sig inte fram, han arbetar med betydligt finare instrument.

Nick Carter i gorillornas tappning hör till typen grupp-teater, var och en i ensemblen gör flera roller och sånginslag förekommer både i solo och kör. Anders Melander har gjort musiken, dramat utspelas mot bakgrunden av nakna kulisser, rekvisitan är i det närmaste obefintlig så när som på enstaka antydningar.

★ Turné meningen

— Vi startar i Malmö men sedan är det meningen att vi ska turnera, upplyser Peter Wahlquist. Vad vi vill bjuda är en teater, som är anorlunda och säger saker på ett annat sätt. Jag skulle också tro att pjäsen har substans nog att engagera en publik — vi har inte gömt spänningen för budskapet.

HIM

Gorillornas mr Carter en föga politisk agent

LANGSAMT och tvekande som om han fruktade en sista fälla, slog Nick Carter ihop maktens svarta stol. Jakten på Nick Carter var lång och blodig. Han själv blev ensam kvar. De som inte blev skjutna av honom sköt varandra. Det är slut med hollandet med Nick Carter mellan ondska och maktens två poler. Den ena, i Europa, personifierad av Oskar Jonsson i vit smoking hemmahörande någonstans i den grekiska arkipelagen, den andra: Big Bill från Kalifornien. — I himlen träffas de alla igen stående på ett ben med ögon som skenheliga julänglar och sjunger en visa om neutralitet.

DET ÄR EN ROLIG PJÄS som kan fungera på många plan. Som politisk satir är den oförarglig (de maktbävandes valspråk: hellre död än röd,) som agentparodi är den festlig. Framför allt är den underhållande, man skrattar gott åt många typer som t ex barberaren i Sevilla och Helga från Tromsø.

DET ÄR EN LÖST sammanhållen pjäs, berättad i fristående episoder, avbrutna av visor nära publiken. Till höger står en tavla i starkt strålkastarljus med texter och rubriker som anger platsen för spelet.

NAMN SOM Maggies krog på Irland, hotellet Hilton i Berlin, slakthuset i Buenos Aires tillsammans med gangstervisan, förräddarvisan, generaler, whisky och kortspel ger osökt starka associationer till 20-talets Brecht med gangsterromantik och amerikansk satir.

MEN DET ÄR även 60-tal i hög grad — det är inte mycket som har hänt på nästan 50 år. Maktens uttryck är föga tidsbundna, de ser likadana ut i dag som de gjorde i går och skall göra i morgon. 60-

Gorillateatern
Malmö

"Nick Carter, dubbelagent"
av och med Anki Rahlskog,
Inga Edwards, Peter Wahlquist,
Paul Olofsson, Hans Mosesson och Lars Jakobsson.

talet: James Bonds och otaliga TV-agenters decennium, den penninghungrige, skrupelfrie agenten, som låter sig manipuleras av högstbjudande. Den här agenten hoppas av. Av trötthet eller nyväckt idealism framgick inte helt klart.

SPELET VAR över lag bra. Bäst kanske i de folkliga scenerna på härliga fruntimret Revolver-Maggies krog; fyllo, historieberättaren, den kraxiga gumman drack alla hembryggt öl på tunna. En våldspantomim som upptakt i bländande strålkastarsken var effektiv.

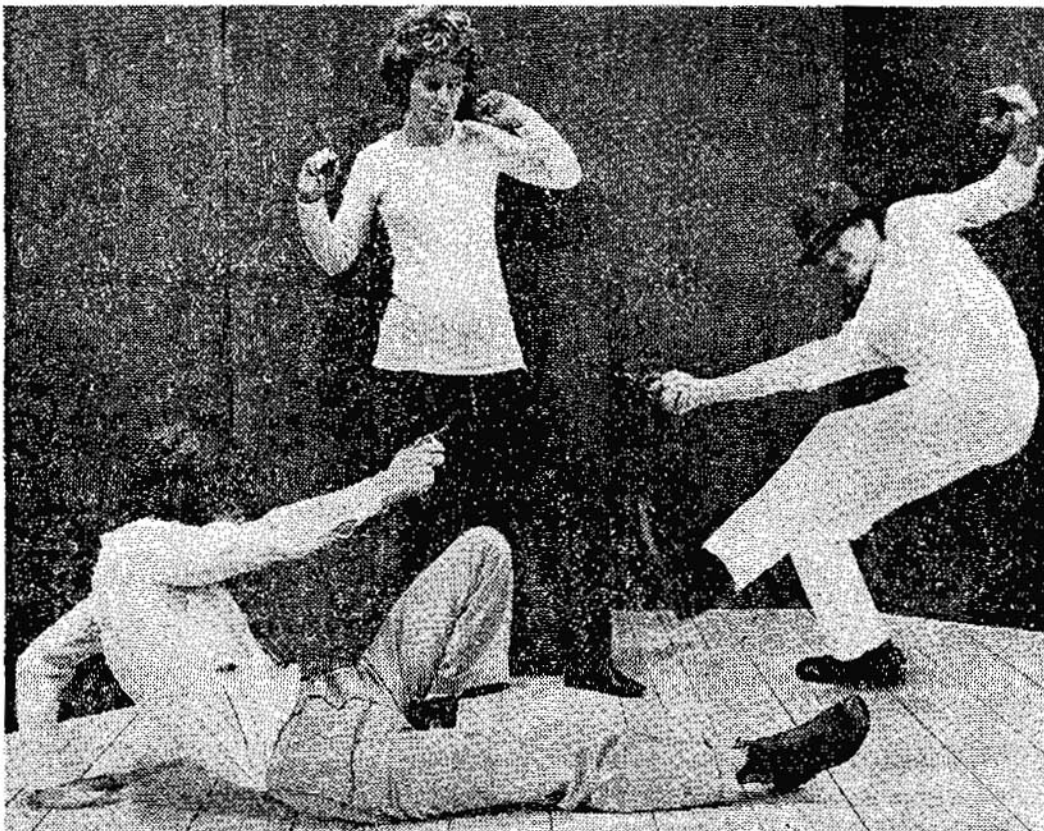
Dekoren bestod av vikbara skärmar som placerade på olika sätt och gav varje episod sin egen miljö.

FORESTALLNINGEN är dock inte utan brister. Sångerna gick ofta mycket dåligt fram, de var långa och man saknade en tryckt text. Vissa scener kunde surkas eller kortas t ex scenen med de förgiftade rosorna. Vaktmästarvisan kändes onödig här, den föll utanför på något sätt. Föreställningen varar cirka två timmar. Trots ett fint tempo skulle den vinna på större koncentration. Men som helhet: underhållande, föga politisk.

ULLA HAMMAR

LM

SYDSVENSKA DAGBLADET

En pistolduell mellan Paul Olofsson och Hans Mosesson i mitten en förfärad Inga Edwards